

FEEL AGAIN

Mona Kasten bij Boekerij:

Begin again

Trust again

Feel again

Mona Kasten

FEEL AGAIN

ISBN 978-90-225-8725-6

ISBN 978-94-023-1431-1 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Feel again*

Vertaling: Sylvia Wevers

Omslagontwerp: Zero Werbeagentur, München, door Baqup bewerkt voor de Nederlandse editie

Omslagbeeld: © GretaMarie / Getty Images

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2017 Bastei Lübbe AG, Keulen

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor iedereen die een klein beetje verknipt is.
Voor iedereen die elke dag als een nieuwe kans beschouwt.
Voor iedereen die niet is wat anderen over hem of haar zeggen.

FEEL AGAIN PLAYLIST

Lovesick – Banks
Fuck With Myself – Banks
Better – Banks
Neptune – Sleeping At Last
Sweeter Bitter – 1ST VOWS
There Are Things That You And I Can Never Be – Gersey
10 d E A T h b R E a s T – Bon Iver
The Fear – Ben Howard
A Lack Of Color – Death Cab For Cutie
With Me – Sum41
The Hurt Is Gone – Yellowcard
Believe – Yellowcard
Not Good For Me – Hayden Calnin
Ultra-Beast – Hayden Calnin
The Funeral – Band of Horses
Idfc – Blackbear
Worthless – Bullet For My Valentine
Never Be Like You – Flume feat. Kai
Body Say – Demi Lovato
Someone To Stay – Vancouver Sleep Clinic

1

Wat doe ik hier in godsnaam?

Het was niet de eerste keer deze avond dat ik me dat afvroeg. Eigenlijk was het zoals altijd: ik was omringd door een hoop mensen en toch voelde ik me eenzaam. Dat gevoel was niet nieuw voor mij. Eigenlijk had ik dat altijd. Maar hier, in deze club, in aanwezigheid van vier pas verliefde stelletjes, die elkaar nog geen seconde uit het oog verloren, leek het helemaal ondraaglijk.

Of anders gezegd: ik moest me beheersen om niet op de tafel te gaan kotsen.

Dat ik met twee mensen van ons kleine groepje een tijdje geleden zelf iets had gehad, maakte het er niet beter op. Zeker omdat het in beide gevallen voor mij op een nogal vernederende manier was geëindigd. Ethan had me destijds zomaar laten vallen voor ‘de liefde van zijn leven’ – Monica. En Kaden had me geen blik meer waardig gekeurd vanaf het moment dat Allie bij hem op de stoep had gestaan. Dat was inmiddels alweer een jaar geleden.

Zou er iets aan mij zijn waardoor jongens op de vlucht sloegen en zich daarna bij de eerste de beste gelegenheid in een relatie stortten?

En wat dan nog. Ik was immers toch niet geïnteresseerd in iets serieus.

Ik wendde mijn blik van de tortelende stelletjes af en liet hem in plaats daarvan over de dansvloer dwalen, waar ik de roodharige stuiterbal ontdekte die de reden voor mijn aanwezigheid in deze tent was. Ze had een contract gekregen bij een uitgeverij, die een van haar boeken zou publiceren, en daarom had ze ons hier voor een feestje uitgenodigd. En omdat Dawn niet alleen mijn kamergenote maar ook mijn enige vriendin was, was ik meegegaan. Want ook al

toonde ik het zelden openlijk, Dawns vriendschap was heel belangrijk voor me.

Ik hoorde een smakkend geluid aan mijn rechterkant en deed mijn best niet vies te kijken. Hoe graag ik Dawn ook mocht, naar dat gelebber van Kaden en Allie kijken en luisteren was me echt even te veel. Ik had dringend behoefte aan nog een drankje als ik deze avond wilde doorkomen.

‘Ik ga wat halen. Wil je ook nog wat?’ vroeg ik aan de gast die naast me zat. Stom genoeg was ik zijn naam vergeten, hoewel Dawn de jongen al minstens honderd keer aan me had voorgesteld. Het was iets met een I. Ian, Idris, Illias... Ik was zo slecht in namen onthouden. Daarom gaf ik de meeste mensen in mijn hoofd een bijnaam als ik hen voor het eerst ontmoette. Bij hem was dat ‘de nerd’.

Hij leek hier helemaal niet op zijn plek. Hij droeg een spijkerhemd met een strikje. Serieus, een strikje. Wit met blauwe stipjes, en niet voor het eerst die avond staarde ik er iets te lang naar voordat ik de rest van hem bekeek. Zijn krullen, waarvan ik niet kon zeggen of ze lichtbruin of donkerblond waren, had hij met gel of haarspray gefixeerd, zodat ze niet op zijn voorhoofd vielen. De opgedirkte look werd afgemaakt met een halfmond brilmontuur van bruine kunststof.

Hij was veel te overdressed voor het Hillhouse en ik kon me slechts met moeite inhouden om niet eens flink in zijn keurige haar te woelen.

De nerd beantwoordde mijn kritische blik. Ook zijn ogen hadden een ondefinieerbare kleur. Ergens tussen bruin en groen, en ze waren omrand door donkere wimpers.

‘Dus?’ vroeg ik.

‘Wat?’ vroeg hij, en zijn wangen werden een beetje rood.

Wat schattig.

‘Of je iets wilt drinken,’ herhaalde ik langzaam.

Hij slikte moeizaam. Het leek haast of hij bang voor me was. Eerlijk gezegd verbaasde me dat niet. Alles aan mij was één groot waarschuwingbord: van de zwarte eyeliner die ik te dik rond mijn ogen

aanbracht, tot het shirt waarvan de cutouts de vorm van een groot doodshoofd hadden, tot de laarzen waarmee ik zware stalen deuren had kunnen intrappen... Ik kon het hem niet kwalijk nemen dat hij eerst de kat uit de boom keek en op een veilig afstandje bleef.

Maar aangezien hij en ik de enigen waren die niet met hun tong in de mond van iemand anders hingen, zaten we met elkaar opgescheept. In elk geval voor deze ene avond.

‘Dank je, maar ik heb nog,’ zei de nerd met enige vertraging en hij hield zijn glas met het rode cocktailparasolletje op.

‘Weet je zeker dat dit jouw glas is?’

Zijn blik schoot naar het glas in zijn hand en hij kromp ineen. Zijn wangen werden nog roder en kregen bijna de kleur van het parasolletje. ‘Shit.’

Ik stond op en knikte naar de bar. ‘Ga je mee? Of wil je liever naar de anderen blijven kijken? Ik bedoel, ik heb niks tegen voyeurs. Alleen geeft het op de een of andere manier niet de kick die ik vanavond nodig heb.’

‘Grappig hoor, Sawyer,’ zei Monica, maar ze verstarde direct toen ik haar mijn hou-je-bek-of-val-dood-blik toewierp.

Als ik iets goed beheerste, dan was het wel die blik. Een blik die kon doden en die vooral gericht was op iedereen van wie ik wist dat hij of zij achter mijn rug over me kletste. En op iedereen die een jongen van me had afgepakt die ik nou net een héél klein beetje boeiend had gevonden.

Ik had echt dringend een drankje nodig. Of drie. Gelukkig stond de nerd ook op. Ik pakte zijn hand zonder Monica en de anderen nog één blik waardig te keuren. Zijn vingers waren steenkoud maar ik zou niet riskeren dat hij me ontglipte in de drukte op de dansvloer omdat hij te beleefd was om zijn ellebogen te gebruiken.

Bij de bar aangekomen leunde ik eroverheen en ik glimlachte naar Chase. Hij was barkeeper in het Hillhouse en onze laatste ontmoeting was naakt in zijn flat geëindigd.

‘Lang niet gezien, *babe*,’ zei hij ter begroeting en hij schonk me een trage, halve grijns. ‘Wat mag het zijn?’

Hij steunde met beide handen links en rechts van mijn armen op de bar en boog zich naar me toe. Hij was precies het type waar ik op viel: duistere uitstraling, tattoos, warrig donker haar en een hoekig gezicht met baardstoppels. Ik herinnerde me nog heel goed hoe ze aan de binnenkant van mijn dijen hadden aangevoeld. Echt jammer dat hij inmiddels een vriendin had.

‘Ik wil graag een bourbon. En voor mijn vriend hier...’ Ik keek de nerd aan.

‘Een biertje,’ zei hij snel zonder mij of Chase aan te kijken. De rode vlekken verspreidden zich verder over zijn hals en verdwenen onder de strak zittende kraag van zijn overhemd.

‘Een biertje,’ herhaalde ik.

Heel even keek Chase met een opgetrokken wenkbrauw van mij naar hem en weer terug. Het leek alsof hij iets wilde zeggen, maar hij knikte alleen.

Even later zette hij de drankjes – ‘van het huis’ – voor ons neer.

‘Cool. Dank je wel.’

Ik greep mijn glas en keek de nerd berouwwol aan. ‘Ik ben echt heel slecht in het onthouden van namen,’ begon ik. ‘Hoe heet je ook alweer?’

Voor de eerste keer die avond zag ik een heel klein lachje op zijn gezicht. ‘Grant. Isaac Grant.’

Die gast stelde zich serieus met zijn achternaam voor. Alsof dit een verdomd sollicitatiegesprek was. Of alsof hij James Bond in eigen persoon was.

‘Dixon. Sawyer Dixon,’ deed ik hem na en ik hief mijn glas. ‘Op een mooie avond, Grant, Isaac Grant.’

Hoofdschuddend stootte hij zijn glas tegen het mijne.

‘Oké, Grant, Isaac Grant, waarom ben jij vanavond hier?’ Ik leunde met mijn rug tegen de bar zodat ik over de dansvloer kon kijken. Ons groepje was van hieruit nauwelijks te zien, ik zag alleen af en toe Dawns haar in de gekleurde lampen oplichten.

‘Om dezelfde reden als jij, denk ik.’

Ik nipte aan mijn bourbon. ‘Ben je goed bevriend met Dawn?’

Hij trok een schouder op, alsof hij niet goed wist wat hij daarop moest antwoorden.

‘In elk geval ben je niet zo’n fan van smalltalk, of wel?’ vroeg ik.

Weer het begin van een lachje. Jammer. Eigenlijk had hij best knap kunnen zijn als hij niet zo stijfjes was geweest.

‘En jij bent erg direct,’ antwoordde hij zo zacht dat zijn stem bijna door de dreunende bas werd overstemd.

‘Een vloek of een zegen. Het is allemaal maar hoe je het bekijkt, Grant, Isaac Grant.’

Hij kreunde. ‘Ga je me vanaf nu altijd zo noemen?’

Ik draaide me naar hem om en leunde met mijn zij tegen de bar. ‘Wat verwacht je dan als jij je zo voorstelt? Ik ben eigenlijk zelfs een beetje teleurgesteld dat je niet ook meteen je tweede naam hebt genoemd.’

Er verscheen een geamuseerde fonkeling in zijn ogen. In het halfdonker bij de bar was het nog moeilijker om de exacte kleur te onderscheiden. Ik boog me een stukje verder naar voren en stelde vast dat hij net zo rook als hij eruitzag: piekfijn, schoon, verzorgd. Hij gebruikte ongetwijfeld een of andere dure aftershave.

Het verbaasde me dat ik het lekker vond ruiken.

‘Wil je hem aan mij verklappen?’ fluisterde ik.

Zijn ogen werden groot. Het was leuk om hem van zijn stuk te brengen, merkte ik.

‘Je mag niet lachen,’ zei hij.

Ik kruiste twee vingers. ‘Nooit.’

Isaac haalde diep adem. ‘Theodore.’

Ik knikte waardierend. ‘Isaac Theodore Grant. Dat bevalt me wel. Het heeft iets verhevens.’

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Meen je dat?’

Ik knikte en nam nog een slok van mijn bourbon.

Hij grinnikte. ‘Dat zal mijn opa blij maken als ik het aan hem vertel,’ zei hij. ‘Ik ben naar hem vernoemd.’

Het was leuk om hem eens wat meer ontspannen te zien. Ik had Isaac voor de eerste keer ontmoet toen mijn kamergenote na een

spreekbeurt was ingestort – doordat ze kalmeringstabletten had genomen die ik haar had gegeven. Toen had het geleken alsof hij van de spanning elk moment kon gaan overgeven.

‘Heb jij een tweede naam?’ vroeg hij na een poosje.

Ik kromp ineen. Onwillekeurig sloot ik mijn hand om het medailon dat ik onder de kraag van mijn shirt verborg. Ik drukte mijn handpalm er stevig op en het duurde even voordat ik ons speelse geplaag weer kon oppakken.

Ten slotte zei ik, te laat en met een te grote grijs: ‘Isaac Theodore! Ik kan niet geloven dat je dit vraagt aan een meisje dat je voor de eerste keer ontmoet. Alsjeblieft, zeg.’

Isaacs blik dwaalde naar de hand op mijn borst. Hij fronste zijn voorhoofd.

‘Overigens heeft het een reden dat ik je heb ontvoerd,’ zei ik snel om van onderwerp te veranderen.

‘En wat moge die reden zijn?’

Wie kreeg het in godsnaam voor elkaar om zich met een flesje bier in zijn hand zo keurig uit te drukken?

‘Wij zijn de enigen op dit feest wier brein niet door de liefde is be-neveld. Dat betekent dat we elkaar moeten steunen, Isaac Theodore.’

Hij glimlachte en rond zijn ogen verschenen kleine lachrimpeltjes. ‘Oké.’

Ik hield mijn glas nog een keer op. Hij stootte er met zijn flesje tegenaan en ik kreeg de hoop dat het misschien toch niet zo’n be-roerde avond zou worden als ik van tevoren had gedacht.

Anderhalf uur en drie drankjes later waren Isaac en ik met onze smalltalk niet veel verder gekomen, maar hadden we wel iets ge-meenschappelijks gevonden. We vonden het allebei leuk om men-sen te observeren, vooral als ze op de dansvloer vreemde parings-rituelen uitvoerden.

‘Ik zou nooit zo kunnen bewegen,’ mompelde Isaac en hij hield zijn hoofd schuin. Ik volgde zijn blik en ontdekte een gast die enorm met zijn heupen stond te draaien.

‘Ik zou het je kunnen leren.’

Hij keek me met een opgetrokken wenkbrauw aan. ‘Ik dacht dat je niet van dansen hield.’

‘Niet op deze vreselijke muziek, nee. Maar ik weet hoe je moet bewegen. Bij gelegenheid zal ik het je onder vier ogen laten zien,’ zei ik glimlachend.

Zijn wangen werden weer rood. Het was me al vijf keer gelukt om hem te laten blozen. Ik wilde in de loop van de avond de tien halen.

‘Ik heb het gevoel dat al die mensen die daar staan niet dansen omdat ze er plezier aan beleven, maar alleen omdat ze...’ Hij onderbrak zichzelf en perste zijn lippen stevig op elkaar.

‘Omdat ze iemand willen versieren?’ hielp ik hem. ‘Dat klopt. Het Hillhouse is niets anders dan een partnerbemiddelingsbureau voor geile studenten.’

Hij had net zijn flesje aan zijn mond gezet en verslikte zich. Zo heftig, dat de drank uit zijn neus kwam. Ik gaf hem snel een paar servetten.

Hij zag er zo grappig uit dat ik hard moest lachen, waardoor ik de aandacht van een paar meisjes trok die aan het andere eind van de bar zaten en nu naar Isaac en mij staarden. Toen ik demonstratief terugstaarde en een wenkbrauw optrok, begonnen ze te smoezen. Even later giechelden ze duidelijk hoorbaar.

Ik rolde met mijn ogen en draaide me weer naar Isaac om. Hij keek gelaten.

‘Wat is er?’ vroeg ik.

Hij maakte een afwimpelend gebaar. ‘Niets.’

‘Is het vanwege dat stelletje daarginds? Trek je er niets van aan. Ik ben het gewend,’ zei ik snel. Het laatste wat ik wilde was medelijden, en al helemaal niet van iemand als Isaac.

Isaac keek verrast van het groepje meiden naar mij en weer terug. Toen zag ik dat hij ineens begreep wat ik bedoelde. ‘Ze hebben het niet over jou, Sawyer.’

‘Hoe bedoel je?’ vroeg ik verbaasd.

Hij dronk het restje van zijn bier op en zette het flesje op de bar. Hij staarde naar het donkere hout. ‘Ik volg een paar colleges met hen. Ze... zijn niet erg aardig.’

‘Wat bedoel je met “niet erg aardig”?’ Het beviel me niet hoe hij ineens keek. Alsof hij zich schaamde.

‘Ah, stom verhaal,’ mompelde hij ontwijkend. ‘Laat maar.’

‘Vertel me wat je bedoelt met “niet erg aardig”, Isaac Theodore,’ zei ik, dit keer met iets meer nadruk.

‘Oké, oké.’ Hij stak capitulerend zijn handen op en wierp nog één vluchtige blik op de meisjes. ‘Het is niet zo belangrijk. Sinds het nieuwe semester drie weken geleden is begonnen, hebben ze het op de een of andere manier... op mij voorzien.’

‘Hoe bedoel je?’

Hij werd alweer rood, maar dit keer vond ik het niet leuk.

‘Ach, ze maken opmerkingen over mijn kledingstijl en... en zo.’

‘En zo,’ herhaalde ik langzaam.

Isaac wreef verlegen in zijn nek. ‘Ze pesten me ermee dat ik... nog maagd zou zijn.’

‘Ben je dat dan?’ vroeg ik.

Hij keek me strak aan en schudde zijn hoofd.

Aha.

‘Dan zeg je dat toch.’

‘Dat heeft geen zin. Ze denken wat ze willen denken. Vorige week hoorde ik dat ze een weddenschap hielden over wie...’

‘Wie?’

Hij schraapte zijn keel. ‘Wie voor het eerst...’

‘Wie het voor het eerst met je doet?’ vroeg ik boos.

Hij knikte kort.

‘Hoe weet je dat?’

‘Ze zitten vlak achter me. Het is moeilijk om níét elk woord te verstaan wat ze zeggen.’

Ik voelde woede opborrelen en het duurde even voordat ik verder kon praten. ‘Dat is het meest smakeloze wat ik sinds tijden heb gehoord. En ik hoor veel smakeloze dingen. Ik bedoel, zelfs áls het

waar zou zijn, gaat het niemand wat aan. Hoe halen ze het in hun hoofd om zo gemeen te doen?’

Isaacs lippen gingen een beetje open en hij keek me aan alsof hij me nu pas voor de eerste keer echt waarnam.

‘Heb je tegen hen gezegd dat je het zielig en weerzinwekkend vindt en dat ze ermee moeten ophouden?’ vroeg ik.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Het kan me niet schelen wat ze denken.’

‘Ik vind dit niet oké,’ zei ik en ik wierp de meisjes een kwade blik toe. Helaas had het niet het gewenste effect maar begonnen ze alleen nog harder te giechelen.

Ik rechtte mijn rug en wilde al naar ze toe lopen, toen Isaac me bij mijn ellebogen pakte en me tegenhield. Hij was een heel stuk langer dan ik en ik moest mijn hoofd in mijn nek leggen om hem aan te kunnen kijken.

‘Het is echt niet belangrijk. Het kan me niet schelen.’ Hij glimlachte geruststellend en vreemd genoeg werd mijn boosheid inderdaad iets minder.

‘Toch bevalt het me niet.’

Hij hield zijn hoofd schuin en keek me doordringend aan. ‘Hoezo?’

Ik wierp een blik op de meiden. Ze zaten nog steeds te giechelen.

Fuck die wijven.

Ik draaide me langzaam weer naar Isaac om en legde mijn handen plat op zijn borst.

Zijn adem stokte.

‘Omdat ik je meer dan oké vind, Grant, Isaac Theodore Grant.’

Ik ging op mijn tenen staan en kuste hem.

2

Toen mijn mond de zijne raakte, maakte Isaac een gedempt geluid. Ik ving het met mijn lippen op. Vastberaden duwde ik mijn lijf tegen hem aan tot hij met zijn rug tegen de bar stootte. Ik liet mijn hand langs zijn nek omhoog glijden en begroef die in zijn haar zodat ik hem steviger tegen me aan kon trekken.

Kom op, Isaac. Speel mee.

Ik likte over zijn onderlip en hij kreunde verrast. Zijn handen gleden naar mijn heupen en eindelijk, eindelijk beantwoordde hij de kus. Onze tongen raakten elkaar kort, op een haast schuchtere manier.

Toen maakte ik me weer van hem los en leunde ik iets naar achteren.

De rode blos die zich dit keer over zijn wangen verspreidde, beviel me veel beter dan de blos van een paar seconden geleden toen hij zich had geschaamd.

Hij keek door zijn halfgesloten oogleden op me neer. Zijn ogen waren heel donker. En plotseling trok hij me weer tegen zich aan en drukte hij zijn lippen stevig op de mijne.

Wow.

Isaac schoof een hand in mijn nek en spreidde de vingers van zijn andere hand op mijn rug. Hij kustte me nu inniger, drong met zijn tong verlangend mijn mond binnen. Er ging een enorme energie van hem uit die me aanstak en ik hapte naar adem. Mijn knieën werden week.

Mijn knieën werden verdomme week.

Dat had ik nog nooit gehad.

Ik greep de zoom van zijn spijkerhemd vast en trok hem dicht naar me toe. Er was geen millimeter meer tussen ons. Ik zoog op zijn

tong en voelde dat zijn borstkas onder mijn handen vibreerde. Er schoot een hitte naar mijn buik en meteen verder naar beneden toen Isaac mijn onderlip tussen zijn tanden trok en erop beet.

Holy shit. Wie had gedacht dat deze gast zo kon kussen?

Dit keer was hij degene die zich terugtrok. Hij leunde met zijn voorhoofd tegen het mijne en hijgde.

Ik was net zo buiten adem.

‘Waar heb je zo leren kussen, Isaac Theodore?’ mompelde ik. Mijn handen lagen nog op zijn borstkas.

Hij deed zijn mond open om antwoord te geven.

‘*What the hell* zijn jullie aan het doen?’ klonk het achter me en ik draaide me snel om.

Dawn stond nog geen meter bij ons vandaan en staaarde ons verbaasd aan.

Ik wist even niet wat ik moest zeggen. Want ja, wat hadden we gedaan? Ik zei het eerste wat in me opkwam. ‘Ik heb Isaac geholpen zijn imago op te krikken.’

Ik voelde dat Isaac achter me verstijfde.

Dawns kastanjerode haar zat in de war en ze blies haar bezwete pony van haar voorhoofd. Ze keek sceptisch van mij naar hem en weer terug. ‘Komen jullie weer naar ons tafeltje?’

Ik knikte en liet toe dat ze me een arm gaf. Toen ik me na een paar meter naar Isaac omdraaide, staaarde hij naar de grond.

De meisjes aan het andere eind van de bar lachten niet meer.

Zoals elke week haalde ik maandagochtend voor mijn eerste college een grote smoothie. Ik wandelde ermee over het campusterrein. Woodshill was geweldig. Hoewel ik inmiddels in mijn derde jaar zat en de campus al twee jaar mijn thuis was, bekeek ik het mooie bakstenen gebouw met het hoge poortgewelf en de standbeelden van invloedrijke personen telkens weer alsof het mijn eerste dag was hier. Er was altijd weer wat nieuws te ontdekken.

Zo was me nooit eerder het patroon op de stenen muur naast het astronomiegebouw opgevallen. Ik zette mijn smoothie op een bank-

je, haalde mijn spiegelreflexcamera uit de tas en ging op mijn hurken zitten. Door de lens bekeek ik het patroon in de stenen. Waarschijnlijk was er regen door het steen gesijpeld. Het vocht had zich verspreid en de stenen waren zo verkleurd dat de vlek leek op een gezicht dat naar de zon was gericht.

Het licht dat op de muur viel was precies goed. Nog steeds door de lens kijkend ging ik langzaam achteruit en draaide ik aan het wielteje voor de ISO-waarde. Handmatig stelde ik de scherpte in.

Ik drukte op de ontspanner en kreeg kippenvel. Zoals altijd voelde ik een tinteling in mijn buik van opwinding bij het horen van het zachte klikje. Fotografie was alles voor me. Er was niets wat meer voor me betekende, niets wat ook maar enigszins in de buurt kwam van het geluk dat ik voelde als ik wist dat ik een perfecte foto had gemaakt.

Na een poosje pakte ik mijn camera weer in. Ik pakte mijn smoothie en liep naar mijn leslokaal. ‘Visualisatie van de maatschappij en haar ideologieën’ was een van de weinige verplichte vakken van mijn studie dat ik leuk vond en waar ik me niet verveelde vanwege eindeloze theorie. Door middel van fotografie moesten we bepaalde aspecten van de maatschappij weerspiegelen en daar een standpunt over innemen. In dit semester moesten we een bijdrage leveren aan een kritisch begrip van de sociale realiteit. Helaas hoorde bij het eindverslag dat we moesten schrijven ook een theoretische analyse, iets waar ik een hekel aan had. Maar voor deze cursus nam ik het op de koop toe.

‘Goedemorgen,’ zei ik toen ik het lokaal binnenliep. Ik oogstte heren en derden wat gemompel.

Ik liep naar mijn vaste plekje op de eerste rij, plofte op mijn stoel en haalde mijn laptop tevoorschijn. Daar was al mijn spaargeld aan opgegaan en hij was – naast mijn fotocamera, die Dawn liefdevol Frank had genoemd – mijn duurste bezit.

Ik gaf zelden veel geld uit. Omdat ik bijna uitsluitend in de mensa at, gaf ik niet veel uit aan eten, en mijn kleren kocht ik meestal tweedehands, waarna ik ze zo veranderde dat ze pasten bij mijn stijl. Het

Van Halen-shirt dat ik vandaag aanhad, had ik bijvoorbeeld voor drie dollar in een tweedehandszaak in Portland gekocht. Het was veel te groot, maar ik had aan de rechterkant een knoop in de zoom gelegd, zodat het korte spijkerbroekje dat ik eronder droeg zichtbaar was.

‘Is iedereen er? Dan ga ik beginnen,’ zei mijn docente, Robyn Howard, en geleidelijk aan nam het geroezemoes in het lokaal af. Ze opende haar presentatie die ze met de beamer op het witte doek projecteerde en begon met begrippen als plaatspecificiteit, wezenlijkheid en modificatie te strooien. Ik mocht Robyn graag, niet in de laatste plaats omdat ze jong was, blauw haar had en mij – in tegenstelling tot veel van mijn andere docenten – nog geen enkele keer met een schuinse blik had aangekeken. Toch kon ik haar voordrachten slechts met een half oor volgen. Ik haatte theorie.

Ik opende mijn laatste project in Photoshop. Een fotoserie met de titel ‘De ochtend erna’. In de afgelopen vijf maanden had ik na elke onenightstand foto’s gemaakt. Natuurlijk niet van de mannen met wie ik naar bed was geweest. Dat zou smakeloos zijn geweest en was niet mijn stijl. Nee, ik had de wild over de grond verspreide kledingstukken gefotografeerd en geprobeerd ze op een bijzondere manier in beeld te brengen. Ik had de lichtstralen gevangen die ’s ochtends door de gordijnen hadden geschenen, had urenlang op de grond gezeten om op het juiste moment op de ontspanner te klikken en het perfecte plaatje te krijgen. De foto’s waren esthetisch, elegant en sexy, en iedereen die ze zag kon ze interpreteren zoals hij wilde. Dat was wat ik zo leuk vond aan kunst. Er was geen goed of fout, geen zwart of wit. Alles was oké en alles was gerechtvaardigd.

Ik opende de nieuwste foto en bekeek hem. Ik had hem nog niet bewerkt, maar zag nu al dat hij geweldig zou worden. De hele scène baadde in rood licht en wat ik hier heel mooi aan vond, was dat de focus niet op de kledingstukken maar op een klok lag. Ik zoomde het beeld verder in om de wijzerplaat te kunnen zien, toen ik achter me iemand sissend hoorde inademen.

Ik draaide me om. Een blond meisje, ik dacht dat ze Ashley heette, staarde me met grote ogen aan.

‘Is er iets?’ vroeg ik.

Ze perste haar lippen tot een smalle lijn samen en keek zonder iets te zeggen weer naar haar eigen laptop.

Fronsend draaide ik me weer naar voren.

De rest van het college was ik bezig de foto te bewerken. Toen Robyn klaar was met de theorie liep ze door de rijen en becommentarieerde ze de tussenstand van ons werk. Bij mij boog ze zich over mijn laptop. Ze bekeek eerst de foto met de klok en daarna nog een keer de andere foto’s, die ik volgens haar adviezen na het vorige college op sommige punten opnieuw had bewerkt.

‘Heel mooi, Sawyer,’ zei ze en ze knikte waardierend. ‘Ik vind het mooi hoe je op deze foto met het licht hebt gespeeld.’

‘Niet alleen met het licht...’ snoof Ashley achter mij. Ik had geen idee wat haar probleem was en weerstond de neiging om op haar opmerking in te gaan in het bijzijn van mijn docente. Gelukkig negeerde Robyn haar tactisch.

‘Heb je al een idee voor je afstudeerproject?’ vroeg Robyn verder.

‘Ik weet het nog niet precies. Deze zijn aardig, maar ik vind ze nog niet goed genoeg. Ik vond portretten leuk, maar toen we die vorig semester moesten maken, miste ik ook daarbij iets. Verder heb ik nog een serie met foto’s van de campus, maar op de een of andere manier lijkt die serie me niet...’ ik zocht naar het juiste woord, ‘... niet interessant genoeg.’

Robyn toonde een warme glimlach. ‘Je bent echt een perfectionist.’

‘Alleen als het om fotografie gaat.’

‘Denk er niet te lang over na. Je hebt veel talent, maar denk eraan dat je ook een scriptie moet schrijven en dat de fotoserie omvangrijker zal zijn dan al het eerdere werk dat je voor mij hebt gedaan.’

‘Oké. Ik hou mijn ogen open.’

Ze knikte kort en richtte zich toen op de volgende student.

Aan het eind van de les ruimde ik mijn spullen op. Ik deed net

mijn rugzak om, toen Ashley keihard met haar schouder tegen me aan botste en het lokaal uit stormde.

What the hell?

Ik volgde haar met snelle passen. Alsof ze me opwachtte, stond ze naast de deur van het lokaal, waar ze door twee vriendinnen werd omhelsd en getroost. Toen ze mij zagen, wierpen ze me een vernietigende blik toe.

‘Heb ik je iets aangedaan, Ashley?’ vroeg ik.

Ze draaide zich met een ruk om. Ze had rode vlekken in haar gezicht, haar ogen fonkelden.

‘Ik heet Amanda, slet,’ snauwde ze.

Oeps. Ik was echt niet goed in het onthouden van namen. ‘En ik heet Sawyer en niet slet. Wat is je probleem?’

Ze zette dreigend een stap in mijn richting. ‘Heb je lol gehad?’

Ik had echt geen idee wat dit meisje van me wilde.

‘Ik heb veel lol in mijn leven, ja, maar ik denk dat het daar nu niet om gaat,’ antwoordde ik.

‘Hoe dom denk je dat ik ben? Denk je dat ik Coopers klok niet heb herkend? Niet te geloven dat je die foto recht voor mijn neus opent. Hoe gemeen kun je zijn?’ kijfde ze. Haar stem was zo hoog dat mijn nekhalen recht overeind gingen staan.

‘Kalmere een beetje, zeg,’ zei ik, waarbij ik mijn best deed om niet ook te gaan schreeuwen. ‘Ik heb geen idee waar je het over hebt.’

‘Je bent met mijn vriend naar bed geweest!’ schreeuwde ze.

Overall in de gang bleven mensen staan kijken. Sommigen van hen herkende ik. Vooral een jongen met een bril viel me op, die net uit het lokaal schuin tegenover was gekomen en nu – net als alle anderen – bleef staan. Het was Isaac. Grant, Isaac Grant. Dawns vriend, die ik in het weekend had gekust. Hij keek me op precies dezelfde manier aan als alle andere omstanders en ik voelde een steek.

Ik probeerde beheerst te blijven en niet te laten merken hoe erg ik was geschrokken.

‘Ik wist niet dat Cooper een vriendin had,’ zei ik rustig.

Amanda lachte en snikte tegelijk. Haar vriendinnen streelden sussend haar schouders.

Cooper, die verdomde klootzak. Hij had met geen woord over dit meisje gerept. Niet op het feest, niet toen hij had gevraagd of ik met hem mee wilde gaan, en niet toen we het met elkaar hadden gedaan.

Fuck.

Instinctief liep ik dichterbij Amanda toe. Voor mijn gevoel had de halve universiteit zich om ons heen verzameld, iedereen leek onze ruzie geboeid te volgen.

‘Hij heeft helemaal niets over je gezegd,’ zei ik heel zacht, in de hoop dat niemand ons verstond.

Ze keek op en de onbeschrijflijke woede in haar ogen was de enige waarschuwing die ik kreeg. Het volgende moment haalde ze uit en gaf ze me een keiharde klap in mijn gezicht.

Het deed zo zeer dat ik sterretjes zag.

‘Vuile hoer!’ Haar stem sloeg over. Ik nam slechts vaag waar dat het om ons heen muisstil was geworden en niemand iets zei. In mijn hoofd dreunde het. Door Amanda’s woorden was ik ineens teruggevoerd in mijn jeugd. *Slet! Hoer! Net als je moeder!*

Ik werd misselijk. Amanda haalde opnieuw uit. Ondanks de schok reageerde ik snel en pakte ik haar pols beet.

‘Jij slaat mij omdat jouw vriend zijn lul achterna loopt?’ snauwde ik en ik begroef mijn nagels in haar huid.

‘Gemeen loeder dat je b...’

Ik verstevigde mijn greep en bracht mijn gezicht heel dicht bij het hare. ‘Ik kan er niets aan doen dat jouw vriend een klootzak is,’ zei ik dreigend zacht.

Haar hand verslapte en ze begon te huilen. Om ons heen klonk weer geroezemoes. De mensen begonnen te fluisteren. Ik hoorde een belediging. En nog een.

Het was te veel. Mijn wang deed pijn, mijn hoofd bonkte en ik kreeg het benauwd. Plotseling liet ik Amanda los en ik maakte rechtsomkeert. Zo snel ik kon baande ik me een weg door de menig-